

[Aksel Larsen.]

samtidig fastslås, hvorledes disse penge skal fordeles. Det har vi jo fået nys om dels igennem dagspressen, dels igennem oplysninger givet os i udvalget henholdsvis af den højtærede landbrugsminister og fornemmelig af det ærede medlem hr. Anders Andersen. Det er oplysninger, vi har været taknemlige for at få, men jeg synes, det var mere rimeligt, om det var kommet til at stå i loven, at så og så mange penge skal gives til et vist antal brug efter en bestemt aftrapning — der er jo udarbejdet en skala, og den skulle efter min mening stå i lovforslaget — og så og så mange i forhold til antallet af køer. Det var måske heller ikke helt af vejen, om det i selve lovforslaget blev fastslået, hvorledes man skal tælle køerne op; skal man bygge på tidligere tal, skal man bygge på kommende tal eller hvordan? Det er alt sammen noget, man overlader til den højtærede landbrugsminister sammen med landbrugsorganisationerne at finde ud af, og der kan naturligvis blive meget hyggeligt skænderi om det dér. Samtidig kan man nok synes, det er noget urimeligt, at folketingets stiller 250 mill. kr. til rådighed og så siger til landbrugsorganisationerne: nu kan I hitte ud af, hvordan I vil bruge pengene. Men lad det være.

Hovedsagen er, at de ændringsforslag, flertallet har stillet, er af en sådan art, at man fastholder de oprindelige lovforslag, det vil sige, at man fastholder forliget, og det gør man så meget mere, som man dér har støtte fra et af venstres medlemmer i udvalget, det ærede medlem hr. Anders Andersen.

Jeg vil tillade mig at benytte denne lejlighed til at sige, at jeg synes, det er uforvarsomt, hvad man gør her, det, folketinget lader sig byde, det, folketinget indlader sig på. I en sen natte-tid er der mellem to ministre og nogle ledere af visse landbrugsorganisationer, en lille samling overtrætte mænd, sluttet et forlig om, at landbruget på en eller anden måde eller måske på en tredje måde eller på alle tre måder tilsammen skal have ca. 425 mill. kr. i tilskud, foruden at den eksisterende kornlov skal videreføres, til trods for at man har en mistanke om, at den er ved at komme til at virke i en temmelig skadelig retning.

Dette forlig, som ikke er godkendt af nogen folketingsinstans, end ikke godkendt af noget af folketingets partier — jeg går ud fra, at repræsentanter for folketingets partier ikke var til stede ved de natlige forhandlinger i statsministeriet — dette forlig nedfælder man derpå i et summarisk forslag til lov. Så kommer man til folketinget med det, det bliver kritiseret så temmelig sønder og sammen ved første behandling, ikke mindst af ordføreren for det største parti, og derpå kommer man her ved anden behandling og siger: nu skal det vedtages, nu skal det konfirmeres som lov alligevel. Det vil altså sige, at folketinget ikke har sin frihed, folketinget kan ikke frit disponere, folketinget kan ikke få lov til at undersøge, hvad der ville være det rigtige, og selv om folketinget undersøger, hvad der ville være det rigtige, kan folketinget ikke få lov til at gøre det rigtige. Det får man også en alvorlig mistanke om, når man tænker på, at de to regeringspartiers ordførere, det ærede medlem hr. Carl Petersen — som befinder sig meget vel ved at føre en interessant privat samtale nede i salen — og det ærede medlem hr. Aage Fogh, der ganske vist erkender, at de ændringsforslag jeg har stillet, egentlig er rigtige, alligevel fraråder at vedtage dem.

Jeg anser det for betænkeligt og skadeligt, at man giver sådanne tilskud til landbrugerne, at man på den måde kunstigt forhøjer prisen på flæsk på hjemmemarkedet, og at man på den måde praktisk talt afskaffer visse af landbrugets ejendomsskatter. Jeg anser det for betænkeligt og skadeligt, til dels fordi jeg ikke synes, at man på den måde kan give generelle kontante tilskud til udøverne af et erhverv. Jeg ved, at jeg her i folketinget på min gruppes vegne under behandlingen af overenskomstforhold har gjort mig til talsmand for, at folketinget godt kan fastsætte en mindsteugeløn for voksne mandlige arbejdere, men det er noget helt andet end det, man her vil gøre, hvor man vil vedtage et lovforslag, hvorefter staten gennem finanshovedkassen eller landbrugsministeriet pr. postanvisning skal sende kontante beløb ud til landbrugerne.

Man har ude på landet ikke helt med urette om disse tilskud brugt udtrykket, at det er en art socialhjælp, landbruget eller rettere landbrugerne skal have. Udtrykket er